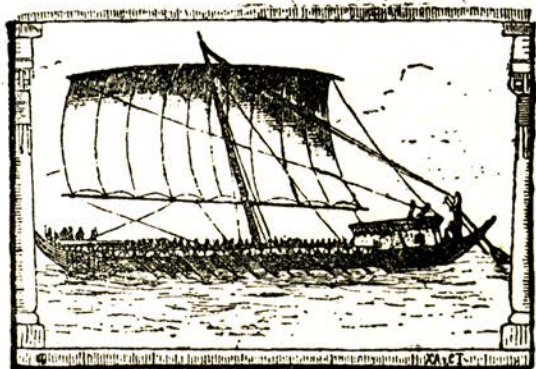

На 3-й Августъ 1492 година корабитѣ тръгнали подъ началството на Колумба отъ прис-

танището Палосъ. Тръгнали и за нѣколко дни били всички весели, но отпослѣ, като се отда-
лечили, когато вече не виждали нищо друго,
освѣнѣ небо и вода — захванали да се каратъ
помежду си и да викатъ на Колумба: „къдѣ ни
водишъ да изгинемъ въ този безкраенъ океанъ?
Какво ще стане съ насъ, ако излѣзе буря? Ето
храната ни намалява и ние отъ гладъ може
да измремъ!“ Най-послѣ до тамъ дошла работата,
щото моряцитѣ се занаваряли да хвърлятъ
Колумба въ морето, а тѣ да се върнатъ. Но
разумния Колумбъ съ своето сладкодумство по-
стоянно ги раздумвалъ и утѣшавалъ. Съ своето
слово той не само ги отвърщалъ отъ тѣхнитѣ
лоши замисли, но още ги насърждавалъ бодро
да продължаватъ напредъ и да се покоряватъ
на всичкитѣ негови заповѣди.

Цѣли 70 дни пътували. Съмнѣло. Било 12-й
Октомврий. Единъ топъ отъ кораба „Пинти“,
който вървѣлъ по-напредъ, изгърмѣлъ и извѣс-
тилъ радостта, че се показала суха земя.—Земя!
земя! — завикали всички.